

10 Ιουλίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΞΕΝΗΣ ΞΕΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Αρ. 130/95 & 249/95)

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Υπάλληλοι — Προαγωγές — Κανονισμός 10(5) και 24 της Κ.Δ.Π. 220/82 — Κήρυξή τους ως υπερβαινόντων την σχετική νομοθετική εξουσιοδότηση (*ultra vires*) — Διευκρίνιση του σχετικού της δικαστικής απόφασης — Συνέπειες και περιστάσεις στην κριθείσα περίπτωση — Ερμηνεία και του Καν. 10(α). 5

Διοικητικό Δίκαιο — Διορισμοί/Προαγωγές — Αξιολόγηση υποψηφίων και σχετικοί χαρακτηρισμοί τους — Μπορούν να ποικίλουν από το ένα συναρμόδιο όργανο στο άλλο. 10

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος. — Λόγοι ακυρώσεως — Έλλειψη αμεροληψίας — Πως αποδεικνύεται.

Οι αιτητές επεδίωξαν την ακύρωση της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών. 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι: 20

1. Οι Κανονισμοί 10(5) και 24 κηρύχθηκαν *ultra vires* των διατάξεων του νόμου στην υπόθεση **Ανδρέας Πολυκάριου ν: Α.ΤΗ.Κ.** (1988) 3 Α.Α.Δ. 1461. Κρίθηκε πως το αρμόδιο όργανο για διορισμούς και προαγωγές στην Αρχή ήταν μόνο το Διοικητικό Συμβούλιο.

Από τη μελέτη της απόφασης **Πολυκάρπου**, ανωτέρω, προκύπτει ότι η υπέρβαση της εξουσιοδότησης αφορούσε αποκλειστικά τις πρόνοιες του Καν. 10 (5) για διορισμό ή προαγωγή υπαλλήλου από όργανο άλλο από το Διοικητικό Συμβούλιο.

5

Οποιαδήποτε αμφιβολία και αν υπήρξε αναφορικά με την έκταση ακυρότητας διαλύθηκε με τη διευκρίνιση του σκεπτικού της απόφασης που έγινε μετά από κοινή πρωτοβουλία των δικηγόρων.

10

Η ακυρότητα του Καν. 10(5) (β) ήταν μερική. Η αρμοδιότητα του Σ.Π. να γνωματεύει για τους κρινόμενους τομεάρχες έμεινε άθικτη. Συνεπώς μπορούσε να προβεί σε εισήγηση προς την Αρχή η οποία πήρε, ως αρμόδιο όργανο, την επίδικη απόφαση, συνεκτιμώντας την με τα άλλα νόμιμα στοιχεία. Ο Καν. 24 ανέθεσε στην Αρχή συλλογικά τα καθήκοντα που ασκούσε για το υπόλοιπο προσωπικό το Σ.Π., όπως ο καταρτισμός καταλόγου προακτέων, στασίμων κ.λ.π., που δεν περιλάμβανε όμως τις ευθύνες του αναφορικά με τους τομεάρχες: βλέπε Καν. 10(7). Η αρμοδιότητα που σύμφωνα με τον Καν. 24 Β ανατίθεται στην Αρχή είναι εκείνη του Καν. 10(6) και (7) και όχι η αρμοδιότητα του Σ.Π. να συμβουλεύει σύμφωνα με το μέρος της παραγράφου 5(β) η οποία διασώθηκε και ήταν έγκυρη. Συνεπώς δεν ευσταθούν οι ισχυρισμοί πως δεν εφαρμόστηκε εν προκειμένω το ισχύον νομοθετικό καθεστώς ούτε μπορεί να συναχθεί ότι η ληφθείσα απόφαση είναι ασυμβίβαστη με αυτό.

15

20

25

2. Το πως αξιολογεί κάθε όργανο που εμπλέκεται στην προαγωγική διαδικασία τους υποψηφίους είναι δική του ανεξάρτητη ευθύνη. Φτάνει η αξιολόγησή του να μην έρχεται σε σύγκρουση με τα αντικειμενικά στοιχεία. Άλλωστε αυτή πρέπει να είναι η *raison d' etre* της συμμετοχής τους για την επιλογή του καταλληλότερου. Η ανεξάρτητη εκτίμηση του κάθε οργάνου μπορεί αλλά δεν είναι απαραίτητο να συμπίπτει με εκείνη των άλλων. Εδώ η αξιολόγηση της Αρχής δεν ήταν καθόλου ασυμβίβαστη με τα δεδομένα των φύλλων πορείας και των άλλων παραγόντων που συστάθισε η Αρχή.

30

35

40

3. Η πείρα και τα προσόντα των υποψηφίων συνιστούν στοιχεία που αποτελούν το υπόστρωμα όλων των αρετών που συνδέονται και προσδιορίζουν την καταλληλότητα την οποία μνημονεύει ρητά η παράγραφος 9 του Καν. 10. Διαφορετικά η τελευταία αυτή έννοια θα έμενε γράμμα κενό.

4. Είναι γνωστή η αρχή πως η κατηγορία για έλλειψη αμεροληψίας πρέπει να θεμελιώνεται με επαρκή βεβαιότητα από το κατάλληλο

αποδεικτικό υλικό· *Γιαννούλα Λούκα & Άλλος ν. Δημοκρατίας*. Τα δυσμενή σχόλια προϋσταμένου από μόνα τους δε συνιστούν προκατάληψη. Είναι μέσα στα πρωταρχικά του καθήκοντα σαν κριτή των υφισταμένων του.

5

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Polycarrou a.o. ν. C.Y.T.A. (1988) 3 C.L.R. 1461,

10

Κοντογιώργη κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 960,

Louca a.o. ν. Savva a.o. (1989) 3 C.L.R. 672.

15

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Καθ' ης η αίτηση Αρχής με την οποία προάχθηκαν στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών τα ενδιαφερόμενα μέρη αντί οι Αιτητές.

20

A. Κωνσταντίνου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 130/95.

A. Ευσταθίου, για τους Αιτητές στην Υπόθεση αρ. 249/95.

25

X'' Ιωάννου, για την Καθ' ης η αίτηση.

Cur. adv. vult.

30

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Οι αιτητές προσβάλλουν, με χωριστή προσφυγή ο καθένας, την απόφαση της καθής η αίτηση Αρχής ημερ. 22/12/94, η οποία κοινοποιήθηκε με εγκύκλιο την επομένη. Η Αρχή είχε προ-όξει στη θέση Υποδιευθυντή Τεχνικών Υπηρεσιών τα ενδιαφερό-μενα πρόσωπα Αντώνη Πάρπα, Χαράλαμπο Περικλέους και Κλε-άνθη Σολέα. Στο δικαστήριο είχε προσφύγει και ο υποψήφιος Ανδρέας Χ''Γιάννης (αιτητής αρ. 2 στην προσφ. αρ. 249/95). Η προσφυγή του, που στρεφόταν εναντίον των ιδίων προαγωγών, απορρίφθηκε στις 29/11/95. Την πρωτοβουλία για αυτή την εξέλι-ξη ανέλαβε ο δικηγόρος του ο οποίος, με την άδεια του δικαστηρί-ου, την απέσυρε. Η συνεκδίκαση των δύο προσφυγών οφείλεται στο γεγονός ότι ερεΐδονται στην προμνησθείσα απόφαση ημερ. 22/12/94, τη νομιμότητα της οποίας οι υπόλοιποι αιτητές αμφι-σβήτησαν.

35

40

Οι προαγωγές έγιναν ύστερα από επανεξέταση που κατέστη επιβεβλημένη από την ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερ. 29/11/94 στις προσφυγές με αρ. 583/91 (που είχε καταθέσει ο προσφεύγων στην 130/95), 786/91 (του νυν αιτητή 1 στην 5 προσφυγή 249/95) και άλλες. Η Αρχή θεώρησε ότι οι προαγωγές έπρεπε να κριθούν στο πλαίσιο του νομικού και πραγματικού καθεστώτος που επικρατούσε την 1/1/88. Ενώ, σύμφωνα με τη δικαστική απόφαση, ο ορθός χρόνος στον οποίο όφειλε να ανατρέξει η Αρχή για σκοπούς επανάκρισης ήταν η 1/6/88. Η ακύρωση ήταν 10 αναπόφευκτη δεδομένου ότι τα σχετικά στοιχεία κατά την τελευταία ημερομηνία ήταν διαφορετικά.

Ο αιτητής στην προσφυγή 130/95 (Ξ. Ξενίδης) επιτίθεται κατά της απόφασης κυρίως γιατί έχει την άποψη - και προέβη και σε 15 σχετική εισήγηση - ότι παραβιάστηκε το νομικό καθεστώς που διείπε την υπόθεση κατά το χρόνο έκδοσης της ακυρωτικής απόφασης. Η παράβαση έγκειται κατά την αντίληψή του στο ότι η γνωμοδότηση του Συμβουλίου Προσωπικού (εφεξής Σ.Π.), που λήφθηκε υπόψη από το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής, αντέκειτο 20 στις διατάξεις των κανονισμών 10(5)(β) και 24 των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών του 1982 (Κ.Δ.Π. 220/82) με τον τρόπο που θα εξηγήσουμε.

Χρειάζεται όμως πρώτα η αποσαφήνιση των σχετικών διατάξεων των κανονισμών του 1982, που και οι δύο πλευρές δέχονται 25 πως είναι το δίκαιο που ίσχυε. Διευκρινίστηκε περαιτέρω - και συμφωνώ - πως δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι νέοι κανονισμοί των ετών 1989-1990. Την αρμοδιότητα για προαγωγή ανώτερου προσωπικού ασκούσε το Διοικητικό Συμβούλιο: καν. 10(5)(α). Ας σημειωθεί ότι οι επίδικες συγκαταλέγονται στις θέσεις αυτής της κατηγορίας: καν. 4(3)(Α). Τις προαγωγές στους βαθμούς του υπόλοιπου προσωπικού διενεργούσε το Σ.Π. Πρόσθετα στο υπηρεσιακό αυτό όργανο δόθηκε εξουσία να γνωματεύει για τις προαγωγές 30 των κρινόμενων τομεαρχών. Οι ενδιαφερόμενοι, όπως και οι αιτητές, κατείχαν κατά τον κρίσιμο χρόνο τη θέση τομεάρχη που είναι η αμέσως κατώτερη των επιδίκων.

Οι κανονισμοί 10(5) και 24 κηρύχθηκαν *ultra vires* των διατάξεων του νόμου στην υπόθεση *Ανδρέας Πολυκάρπου κ.ά. v. Α.ΤΗ.Κ.* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1461. Κρίθηκε πως το αρμόδιο όργανο για διορισμούς και προαγωγές στην Αρχή ήταν μόνο το Διοικητικό Συμβούλιο. Έτσι, σύμφωνα με την εισήγηση, η ακυρότητα του καν. 10(5)(β) άφησε σε ισχύ κατά τον ουσιώδη χρόνο (Ιούνιο του 1988) μόνο τους Καν. 10(5)(α) και 10(6). Κατά συνέπεια τις προα-

γωγές μπορούσε να διενεργήσει η Αρχή [(καν. 10(5)(α)) ύστερα από εισήγηση του Γενικού Διευθυντή [(καν. 10(6)) χωρίς να έχει πιά λόγο το Σ.Π.. Εφόσον η Αρχή στήριξε την επίδικη απόφαση και στη γνώμη του Σ.Π. είναι φανερό ότι παραβιάστηκε το νομοθετικό καθεστώς σύμφωνα με το οποίο έπρεπε να πραγματοποιηθεί η νέα κρίση. 5

Ένα συναφές επιχείρημα είναι ότι σημειώθηκε παραβίαση και του καν. 24 Β της Κ.Δ.Π. 220/82: 10

“24 Β. Προκειμένου περί ζητημάτων αφορώντων το Ανώτατον Προσωπικόν καθήκοντα Συμβουλίου Προσωπικού εκτελεί το Διοικητικόν Συμβούλιον ως ο Κανονισμός 10, παράγραφοι (6) και (7).” 15

Η παράβαση αφορά τη σύνθεση του Σ.Π. Δεν απαρτιζόταν από μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, όπως προβλέφθηκε από τον παραπάνω κανονισμό, αλλά, όπως φαίνεται από το πρακτικό παράρτημα 2 στην ένσταση, συμμετέσχαν σε αυτό υπηρεσιακοί και άλλοι παράγοντες. 20

Από τη μελέτη της απόφασης **Πολυκάροπου**, ανωτέρω, προκύπτει ότι η υπέρβαση της εξουσιοδότησης αφορούσε αποκλειστικά τις πρόνοιες του καν. 10 (5) για διορισμό ή προαγωγή υπαλλήλου από όργανο άλλο από το Διοικητικό Συμβούλιο: 25

“..... the respondents acting with the approval of the Council of Ministers exceeded their authority in making provision for the exercise of the power to appoint and promote by a body other than the Board of the respondents. I am, therefore, driven to the conclusion that Reg. 10(5) and 24 are ultra vires the law and the promotions here under review, made under the provisions of the subject Regulations, must likewise be invalidated as illegal and an improper exercise of the power vested in the respondents.” 30

Οποιαδήποτε αμφιβολία και αν υπήρξε αναφορικά με την έκταση ακυρότητας διαλύθηκε με τη διευκρίνιση του σκεπτικού της απόφασης που έγινε μετά από κοινή πρωτοβουλία των δικηγόρων. Το δικαστήριο ανέφερε σχετικά: 35

“Εκείνο το οποίον οι δικηγόροι θέλουν να διευκρινισθεί είναι, η αναφορά σε υπέρβαση εξουσίας αναφορικά με τη θέσπιση των Κανονισμών 10(5) και 24, να περιοριστεί στην ανάθεση εξουσίας για διορισμό στο Συμβούλιο Προσωπικού με την έγκριση 40

του Γενικού Διευθυντή. Αυτό ήτο το θέμα που στην πραγματικότητα είχε εξεταστεί. Ως εκ τούτου, οι αναφορές του Δικαστηρίου στους δυό Κανονισμούς περιορίζονται στην πτυχή αυτής της υποθέσεως. Δικαιολογείται, επομένως, να διευκρινισθεί η απόφαση στον βαθμό που δεν καθιστά σαφές ότι εξετάστηκε, και ότι αφορά το επίδικο θέμα είναι το μέρος εκείνο των Κανονισμών που αφορά διορισμούς από το Συμβούλιο Προσωπικού με την έγκριση του Γενικού Διευθυντή. Η διευκρίνηση αυτή αίρει οποιαδήποτε αμφιβολία ως προς το όκεπτικό της αποφάσεως και τη βάση πάνω στην οποία στηρίζεται η ακυρωτική απόφαση.”

Η ακυρότητα λοιπόν του καν. 10(5) (β) ήταν μερική. Η αρμοδιότητα του Σ.Π. να γνωματεύει για τους κρινόμενους τομεάρχες έμεινε άθικτη. Συνεπώς μπορούσε να προβεί σε εισήγηση προς την Αρχή η οποία πήρε, ως αρμόδιο όργανο, την επίδικη απόφαση, συνεκτιμώντας την με τα άλλα νόμιμα στοιχεία. Ο καν. 24 ανέθεσε στην Αρχή συλλογικά τα καθήκοντα που ασκούσε για το υπόλοιπο προσωπικό το Σ.Π., όπως ο καταρτισμός καταλόγου προακτέων, στασίμων κ.λ.π., που δεν περιλάμβανε όμως τις ευθύνες του αναφορικά με τους τομεάρχες: βλέπε καν. 10(7). Η αρμοδιότητα που σύμφωνα με τον καν. 24 Β ανατίθεται στην Αρχή είναι εκείνη του καν. 10(6) και (7) στον οποίο και παραπέμπω και όχι η αρμοδιότητα του Σ.Π. να συμβουλεύει σύμφωνα με το μέρος της παραγράφου 5(β) η οποία διασώθηκε και ήταν έγκυρη. Συνεπώς δεν ευσταθούν οι ισχυρισμοί πως δεν εφαρμόστηκε το ισχύον νομοθετικό καθεστώς ούτε μπορεί να συναχθεί ότι η ληφθείσα απόφαση είναι ασυμβίβαστη με αυτό.

Ο ίδιος αιτητής προβάλλει ως λόγο ακύρωσης και την πλάνη περί τα πράγματα. Συγκεκριμένα ότι πεπλανημένα η Αρχή εξέλαβε ως “εξαιρετικούς” τους ενδιαφερομένους, ενώ ούτε το Συμβούλιο Προσωπικού, ούτε ο Γενικός Διευθυντής τους χαρακτήρισε έτσι. Το Σ.Π. δεν χρησιμοποίησε οποιαδήποτε επίθετα στην έκθεση του και ο Γενικός Διευθυντής τους θεώρησε “πολύ καλούς”. Η πλάνη επεκτάθηκε και σε ό,τι αφορά την πείρα των υποψηφίων. Δόθηκε ως παράδειγμα η περίπτωση του Κλ. Σολέα. Για να τονισθεί πως στον τομέα αυτό ήταν τουλάχιστον ισάξιοι λέχθηκε ότι οι προαγωγές που πήραν κατά τη σταδιοδρομία τους συνέπιπταν χρονικά. Περαιτέρω παραγνωρίστηκε η πείρα του αιτητή ως Διευθυντή του Δορυφορικού Σταθμού της Αρχής. Και δεν παρασχέθηκε αιτιολογία γιατί προτιμήθηκαν οι ενδιαφερόμενοι που στην **Κατερίνα Κοντογιώργη & Άλλη ν. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 960 κρίθηκε αναγκαία.

Το επόμενο θέμα στο οποίο ενδιέτριψε ο αιτητής είναι η υπέρμετρη βαρύτητα, που κατά την αντίληψή του έδωσε η Αρχή, σε κριτήρια προαγωγής που δεν περιέχει ο καν. 10(9). Ο λόγος για τα προσόντα των υποψηφίων με ιδιαίτερη αναφορά στον Χαράλαμμο Περικλέους, που ο αιτητής δέχεται πως υπερτερεί. Για ενίσχυση της θέσης ότι τα προσόντα δεν αποτελούν ανεξάρτητο κριτήριο αναφέρθηκαν οι καν. 56 (που αφορούν παλαιούς υπαλλήλους για την υποψηφιότητα των οποίων δεν απαιτείται οποιοδήποτε τυπικό προσόν) και 8 (πρόνοια για τους νεότερους-υπαλλήλους που πρέπει να κατέχουν καθορισμένα τυπικά προσόντα). Πρέπει όμως να έχουμε υπόψη τι προβλέπει ο Καν. 10(9):

“10(9) Αι προς προαγωγήν κρίσεις διενεργούνται εν όψει της υπηρεσιακής επιδόσεως και αποδόσεως και της εν γένει ουσιαστικής καταλληλότητος εκάστου, ελεγχομένων εκ των στοιχείων του ατομικού του φακέλου, εκ των φύλλων ποιότητας και των φύλλων προαγωγής αυτού εν συνδυασμῷ προς την προσωπικήν αντίληψιν των μελών του οικείου Συμβουλίου περί του κρινομένου.”

Τα παραπάνω σημεία θα εξετάσω τώρα με την ίδια σειρά που τα παρέθεσα. Το σχετικό πρακτικό αναφέρει πως η Αρχή, αφού έλαβε υπόψη τα στοιχεία που καταγράφονται (συμβουλή του Σ.Π., εισηγήσεις Γενικού Διευθυντή, κ.λ.π.), έκρινε ότι τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα “είναι εξαιρετικοί, υπερέχουν των υπολοίπων υποψηφίων σε απόδοση, επίδοση ..... και είναι από κάθε άποψη οι καταλληλότεροι”.

Το πως αξιολογεί κάθε όργανο που εμπλέκεται στην προαγωγική διαδικασία τους υποψηφίους είναι δική του ανεξάρτητη ευθύνη. Φτάνει η αξιολόγησή του να μην έρχεται σε σύγκρουση με τα αντικειμενικά στοιχεία. Άλλωστε αυτή πρέπει να είναι η *raison d'être* της συμμετοχής τους για την επιλογή του καταλληλότερου. Η ανεξάρτητη εκτίμηση του κάθε οργάνου μπορεί αλλά δεν είναι απαραίτητο να συμπίπτει με εκείνη των άλλων. Εδώ η αξιολόγηση της Αρχής δεν ήταν καθόλου ασυμβίβαστη με τα δεδομένα των φύλλων πορείας και των άλλων παραγόντων που συστάθμισε η Αρχή.

Η πείρα συγκαταλέγεται στα διάφορα στοιχεία που λήφθηκαν υπόψη από την Αρχή χωρίς, όπως παρατήρησε ο δικηγόρος της, να αποδίδεται στον τομέα αυτό υπεροχή σε οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο. Ήταν ένα από τα πολλά στοιχεία που προσμέτρησε. Στην υπόθεση που επικαλείται ο αιτητής η πείρα αποτελούσε, κατά το

σχέδιο υπηρεσίας, πλεονέκτημα. Το διορίζον όργανο παραγνώρισε την κατοχή και των δύο πλεονεκτημάτων του σχεδίου υπηρεσίας των αιτητριών και διόρισε τα ενδιαφερόμενα μέρη λόγω της “ευρείας τους πείρας”. Αφού η απόφαση ασχολήθηκε με τα στοιχεία που αναφέρονται στην πείρα παρατήρησε, ακυρώνοντας τους διορισμούς, ότι ανέμενε από την Ε.Δ.Υ. να αιτιολογήσει την άποψή της ότι η πείρα των ενδιαφερομένων μερών ήταν ευρύτερη εκείνης των αιτητριών. Είναι όμως εμφανείς οι διαφορές. Η απόφαση **Κοντογιώργη** δεν αποτελεί προηγούμενο για το πρόβλημα που εξετάζουμε.

Όπως είδαμε, το θέμα της αιτιολογίας έχει εγερθεί και σε σχέση με την πρόταση του Σ.Π. και την επίδικη απόφαση. Αλλά οι αποφάσεις αυτές έχουν όλα τα στοιχεία, που δεν σκοπεύω να επαναλάβω, που συνιστούν νόμιμη αιτιολογία.

Είναι τέλος το παράπονο του αιτητή ότι, εκδίδοντας την απόφασή της, η Αρχή έλαβε υπόψη ως κριτήριο επιλογής την πείρα και τα προσόντα, που δεν προβλέπονται από τον καν. 10(9). Απορώ πράγματι γιατί η πείρα και τα προσόντα των υποψηφίων έπρεπε να είχαν εξοβελισθεί. Συνιστούν στοιχεία που αποτελούν το υπόστρωμα όλων των αρετών που συνδέονται και προσδιορίζουν την καταλληλότητα την οποία μνημονεύει ρητά η παράγραφος 9. Διαφορετικά η τελευταία αυτή έννοια θα έμενε γράμμα κενό.

Προσφυγή Β. Τσεροκέζου (αρ. 249/95)

Ο αιτητής εδώ ισχυρίζεται προκατάληψη των αξιολογητών και του Γενικού Διευθυντή σε βάρος του. Την εντοπίζει σε σχόλια τους για την προσωπικότητά του που γίνονται συστηματικά, όπως ισχυρίζεται, από το 1985 με αποτέλεσμα να έχει δυσμενείς βαθμολογίες. Σχόλια όπως “τον κατατρέχει η εντύπωση ότι όλοι οι συναδέλφοι του συνομωτούν σε βάρος του” (1985) “διακατέχεται από έμμονες ιδέες ότι όλοι προσπαθούν να τον μειώσουν και καταφεύγει σε γραπτές καταγγελίες άσκοπα” (1986). Παρατήρηση του Γενικού Διευθυντή ότι είναι “υπάλληλος με καλές θεωρητικές και πρακτικές γνώσεις, αλλά με χαμηλή απόδοση και επίδοση. Παρουσιάζει προβλήματα στη συνεργασία του με τους συναδέλφους του”.

Στη συνεδρίασή του της 20/12/94 το Διοικητικό Συμβούλιο εξέτασε τα παράπονα του αιτητή και όπως μνημονεύεται στο πρακτικό “διαπίστωσε έλλειψη στοιχείων που αποδεικνύουν την προκατάληψη εναντίον του κατά την αξιολόγησή του και για μη αντι-

κειμενική βαθμολογία". Προηγουμένως κλήθηκαν και ακούστηκαν τόσο ο ίδιος ο αιτητής όσο και ο Γενικός Διευθυντής. Υπάρχουν μάλιστα πρακτικά που καταλαμβάνουν 13 σελίδες (αφ. φακέλου 3, στοιχεία 441/4/7). Είναι γεγονός ότι ούτε ενώπιόν μου προσκομίστηκε οτιδήποτε που μπορεί να πείσει για την αλήθεια του ισχυρισμού αυτού. Είναι γνωστή η αρχή πως η κατηγορία για έλλειψη αμεροληψίας πρέπει να θεμελιώνεται με επαρκή βεβαιότητα από το κατάλληλο αποδεικτικό υλικό: **Γιαννούλα Λούκα & Άλλος v. Σάββα κ.ά.** (1989) 3 Α.Α.Δ. 672. Τα δυσμενή σχόλια προϋσταμένου από μόνα τους δε συνιστούν προκατάληψη. Είναι μέσα στα πρωταρχικά του καθήκοντα σαν κριτή των υφισταμένων του. 5 10

Περαιτέρω αμφισβητήθηκε η νομιμότητα της συμμετοχής τριών υπαλλήλων στο Συμβούλιο Προσωπικού. Γιατί υπήρξαν ανθυποψήφιοι του αιτητή. Η αλήθεια είναι - και δε βοηθά τον αιτητή - ότι τα άτομα αυτά είχαν προαχθεί σε προγενέστερες διαδικασίες και κατείχαν ανώτερο βαθμό από τον αιτητή κατά το χρόνο που παρακάθησαν στο Συμβούλιο Προσωπικού. Κατείχαν τότε και οι τρεις διευθυντικές θέσεις. Επομένως δεν υπήρχε οποιοδήποτε κώλυμα συμμετοχής τους στη σύνθεση του Σ.Π.. Θα ήταν αδιανόητος ο αποκλεισμός τους επειδή σε κάποια άλλη διαδικασία που αφορούσε κατώτερους βαθμούς ήταν ανθυποψήφιοι του αιτητή. 15 20

Με βάση τους λόγους που ανέπτυξα απορρίπτω τις προσφυγές και επικυρώνω τους διορισμούς των ενδιαφερομένων μερών. Οι αιτητές θα καταβάλουν τα έξοδα, που θα υπολογίσει ο Πρωτοκόλλητής. 25

Οι προσφυγές απορρίπτονται με έξοδα.